

OPINIÓ

AGRESSIVITAT I REALITAT

Maria Lluïsa Pazos (Barcelona)

D'un temps ençà molta gent sembla entestada a unir la paraula «agressivitat» a *Llengua Nacional*. És una etiqueta fàcil d'adherir i que, si més no, deixa satisfet aquell qui l'usa, perquè l'ús d'un tòpic tan superficial deu permetre a les persones benpensants de passar per «no compromeses»; i en un exercici de narcisisme mal dissimulat s'autocentronitzen senyors absoluts de la prudència intel·ligent. En la TRIBUNA del número anterior, Alfred Badia ens recordava l'obligació de l'exercici de militància contra aquesta societat poruga que inclou els desmemoriats, els transigents, els oblidadissos, els caragirats, els pactistes i els negociadors. Ja és ben curiós que els qui galegen una sensibilitat tan exquisida —nosaltres en diríem hipòcrita—, quan hom parla clar, esdevinguin mesells davant les agressions de la realitat.

Nosaltres els recordem que l'agressivitat que tant els repugna no prové del que pugui denunciar *Llengua Nacional*. *Llengua Nacional* es limita a dir el que hi ha; per tant és la realitat que viuen i volen ignorar el que els hauria d'escandalitzar i no pas les nostres afirmacions.

No serveix de res posar-se benes als ulls i envernissar els mots, i, si no els agrada el que diem, la projecció infantívola de l'agressivitat no els alleugirà de llur part de culpa com a còmplices muts de l'anorreament de la nostra llengua.

Aquestes persones tan «benpensants» —nosaltres en diríem fariseus— que s'escandalitzen davant les paraules, accepten de viure sota un règim totalitari en el qual els mitjans de comunicació en llengua catalana es regeixen per consignes espanyolitzadores que decreten una censura absoluta per a aquells qui no volem ni «barcos» ni «fantasmes» espanyols. No cal sinó llegir la propaganda que la premsa espanyola dedica als seus agents d'ençà que aparegué *El barco fantasma*. És evident que TV3 hauria

de respectar la diversitat d'opinions, atès que no ens en demanen cap, d'opinió, quan l'hem de pagar, però no és menys evident que forma part del «club» del lightisme: tan sols hi poden sortir els reportatges de «la tripulació espanyola». L'*Avui*, que gaudeix entre els seus subscriptors més antics de molts «benpensants» que encara s'autoenganyen convencent-se que mitjançant llur subscripció col·laboren en la causa patriòtica, fan el joc en realitat a la causa patriòtica d'Espanya, perquè el diari ja no accepta els articles que no defensin el «rumbo» del «barco», i a més proclama sense vergonya que «ara hi ha censura».

L'Institut d'Estudis Catalans, envejós potser de l'enrenou publicitari de la «Real Academia de Cultura Valenciana» i del seu títol de «Real», ha cridat les forces reaccionàries del «barco» per tal que ensinistrin la Secció Filològica —que es veu que no en sabia prou— en la tasca de «fer» una normativa nova robant vuit-cents paraules a la llengua veïna, que és la que mana a Catalunya. Quan el pacte s'hagi consumat —els diaris afirmen que ja és un fet— el torpede del «barco» haurà convertit Catalunya en una regió monolingüe. O potser ho havíem entès malament i «bilingüisme» volia dir «barreja de llengües».

Catalunya es troba en una nova Decadència perquè el totalitarisme espanyol, mal disfressat de progressisme com sempre, converteix la nostra llengua en un objecte de compra-venda política mitjançant el qual es passen factures o s'aconsegueix poder; i en la tradició del més pur blaverisme, la ciència i el progrés no hi tenen res a veure. De bell nou és el poble qui, si aconsegueix de saber el que passa, defensa la seva llengua, sense por a l'oligarquia que han instaurat els mitjans de comunicació. Heus ací que els ha fallat un altre tòpic, als senyors benpensants: les forces progressistes sempre han estat i seran aquelles que no es venen per un plat de lleties si a canvi han de contribuir a pactes, a imperialismes i a subordinacions. El «barco» porta la mateixa bandera reaccionària que sempre és a l'aguait d'una feblesa o d'una deserció. Porta una bandera política que no és catalana. I això ho sap molt bé la nostra joventut. I això ho sabem molt bé aquells qui no ens espantem per l'agressivitat de les denúncies, sinó que ens avergonyim per l'agressivitat de la realitat.

Llengua Nacional no és —ni vol ésser— prudent; no és —ni vol ésser— «farisaicament benpensant». D'això, ja se n'encarregaran els pactistes.

Però si pel fet de no acceptar en silenci l'anorreament professionalitzat de la nostra llengua algú ens titlla d'agressius, haurem de creure que Catalunya, a més de patir la invasió dels «barcos» i dels «fantasmes», és un poble de pensament i de sentiment castrats.

Que ningú no cerqui ni una espurna d'agressivitat en aquesta afirmació. No és sinó la constatació d'una realitat per a aquells qui encara no hem pactat la nostra pau.